

У Новоме Саду 20. октобра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernals-er Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Најновије.

„Ко ће да ме разведе,
Од поштене жене,
Тај ће и раздрешит'
И обвезат' мене.
И неће му труд
Бити узалуд, —
Макар да сам краљ
Пристајем на суд.“

Ал у људи јоште има
Осећаја божје правде,
Тешко им је да у силу
Против душе своје раде.

„Који не ће доле с њиме,
Стављам друге.“

Ал ви други не ће да су
Греху слуге.

„Е кад не ће да кривуда,
Онда мени нема суда;
И ја ево својом шаком
Кидам везу, дерем закон.
А ти, Мрашо, незакони
Мом се чуду сад поклони
Прокламирај развод ови
И, бајаги, благослови.“

Мраша чини покор тај
Ал још ствари није крај.

Ују сватова!

У Београду је дакле Мраша израдио на чисто!
Што козисторија није смела, јер је грехота, а синод
није хтео, јер је срамота, то је Мраша једним поте-
зом пера и хтео и смео и извршио, јер он се не бо-
ји ни срамоте ни грехоте. Он само вели: „Христос
је казао: што ти Мрашо саставиш на земљи, то ће
бити састављено и на небу; а што ти раставиш на
земљи, то ће бити и на небу растављено!“

На пример:

Кад Мраша у фарблу састави три кеца као „кун-
штук“, онда ће ти кецови и на небу бити састављени.

Кад Мраша на земљи растави пуну флашу ши-
лера од садржаја јој, онда ће те флаше и на небу
бити растављене од свога садржаја.

Кад Мраша растави Абердара са Чедом Мијато-
вићем, онда ће они и на небу имати „шперциц“ је-
дан од другог.

Кад Мраша растави Гарашанина од Милана, он-
да ће они и на небу бити растављени.

Даклем сад имамо у Београду младога удовца.
То је врло интересно. Ту још може бити сватова.
Чујем да се девојке већ спремају, како ће краљу Ми-
лану певати сватовске песме.

Једна ће да пева:

„Терај куме логова!“

(Не знам само ко је тај кум, ко ли је тај логов).

Друга ће да удеси:

„Жалосни Мрашо шта си чинио“...

Трећа је већ научила:

„Одби се бисер грана од јоргована
И леши народ од свога краља...“

Четврта ће певати ону старинску:

„Заран' куме, заран' стари свате,

Зарана нам снаху доведите —
Па их после овет разведите.“

Пета ће певати :

„Сватови уравили пут изгубили
Абердар руком маше, да им пут каже,
Овамо свати Миланови, ово су двори...“

Шеста :

„Лепи се Милан по двору шеће,
Ал' ни с овом другом баш дуго не ће!“

Сватови ће бити врло весели. Чисто гледим Абер-
дара како заплеће у колу (као што заплеће и у по-
литици) и говори подскочице, као :

„Шиљчићи, опанчићи,
С четир прста каишчичи...“

па онда :

„Како играм да играм,
Само да се наиграм,
Док се не изиграм... (као Гарашавин што се
изиграо.)“

Гајдаш ће бити уредник „Видела“; већ је одавно
надувао мешине.

Мита Ракић ће бити кум, те ће бацати крајцаре,
кад стану деца викати „кес' куме!“; јер он је ваку-
пно доста крајцара, кад је ово био филистар минав-
ције, а за министре се уопште држи, да умеју баца-
ти новце.

Стари сват, биће стари министар новцоразбаца-
нија, Вуканив; не онај што је убио Уроша, него
онај, што је убио српске финансије.

Девер би могао бити онај подлишчар „Виделов“,
што се хвали да има свог кочијаша. поуздано чељаде,
шаљивчину, или што-но веле *ђавола*. („Ђаво је био
мој кочијаш“ — а ту се без сумње мисли шаљивчи-
на, а тога треба у сватовима).

ПОДЛИСТАК.

Како се чика Арса оженио.

(Ако није истина оно је лаж.)
(Свршетак).

Око 9 сахати пробуди се чика Арса из првог, дубо-
ког сна. Погледа свуда око себе, протегли се, и зазвони.
„Шмокљан Маша“ дође у собу. „Машо! Је ли већ устала
милостива госпођа?“ Маша разрогачио очи, па не треће.
— „А где је моја пуница?“ Машино лице толико се раз-
вуче, да већ није могло „шмокластије“ изгледати. „Шта?“
замуца на послетку, — „наша пуница? Наша милостива
госпођа? Па ми то све немамо. Ми нисмо Богу фала
ожењени.“

„Лудове!“ раздера се сад Арса на њега, — „али ја
имам и жену и пуницу, разумеш?“ — „Нека се зовем
Максим ако разумеш!“ одврати му слуга, — „толико
знам, да су милостиви господин ноћас врло... врло...
весели били“. — Даље не дође; Чика Арса скочи
из кревета, ћуши безобразног „шмокљана“, и појури у
другу собу. Нигде никога! Обореним носом врати се у
своју спаваћу собу. седне у наслоњачу и да се у дубоко
размишљање: да ли је он збиља ожењен или није? Напо-
слетку дође до закључка, да је „пунонадеждник“, и да је

Пустосвати ће бити чивутски новинари и банке-
ри (кредитори) а Мраша ће по обичају певати: *Из-
рајиле ликуј!*

А народ ће одговарати: „и мње во чревје! и
све ће му се црева превртати од милине.“

Како младожења воли кеца, то лако може бити,
да ће и невеста бити Картаги-ница, хоћу рећи
картаци-ница.

Артаксерксес.

Ђира. Хајде погоди, Спира,
ко је то: Нит' је момак, ни-
ти је ожењен, нити је удовац,
нити је законито развенчан?
Погоди који је то човек?

Спира. Човек? То не може
бити човек. Ти се само шалиш!

Кестење.

(За другог из ватре вађено.)

+ Краљ Милан даје писмен налог митрополиту
Мраши, да уведе у Србији полигамију (многожењство).

*

§. Мраша таки даје у званичне новине едикт,
којим се увађа полигамија, и мотивира ту варедбу ци-
татом из светог писма: „Еже аще Мраша умножава-
етъ женцини на земли, сицеваго умножаваются и на
небесѣхъ“.

*

△. Један муж даје оглас у званичне „Српске но-“

она лепа ноћашња слика, заједно са „појасом“ и оном
огромном „штрифлом“ била само сан, коме је припомогло
још и оно старо црно вино, што се ноћас онако неми-
лосно таманило. — Устане, и уздишући почне се обла-
чити. Некако му се на жао дало, кад се сети оног крас-
ног „*дериштега*“, коме ни имена знао није, а које му ипак
остави у његовом закорелом срцу тако пријатну успомену,
тако пријатну, да чика Арса први пут у веку поче озбиљ-
но размишљати о теми, коју је иначе толико мрзио. —
Његов „шмокљан“ тек га по кад—и—кад погледи са стра-
не, па као да се насмеши. — Или је био на ћушке на-
викнут, или — — — — Чика Арса ћутећи доврши
облачење, седе за сто, попи своју каву, припали цигару
и опет се даде у дубоке мисли. Знао је, да неки од си-
ноћних другова „доручкују“ заједнички у кавани, дигне
се и науми, да оде и да им приповеди свој чудновати
сан, узме шешир и већ да отвори врата, кад ал' на јед-
ној столици опази нешто покривено марамом. Скочи тамо,
дигне мараму и мало се не скамени. На столици је ле-
жала дечија „*фацлија*“ и једна започета грдна велика
„*штримфла*“, као бесомучан зграби те доказе свога, но-
ћашњег живог сна, и продера се: „Ха, ти угурсузе! Ти
шмокљане! Шта је ово? Ха!“ — —

Али од „шмокљана“ и „угурсуза“ ни трага ни гласа.
— Тај очистио чувствија!... — Арса замота она два „*кор-*

вине“, у којем јавља, да се тим огласом он раставља од своје законите жене и изјављује брак за неважећ.

*

○. Него кад се већ може брак развести путем неколико редака у званичним новинама, добро би и логично било, да се овда и венчање путем новина обавља. Уместо толиких трошкова око сватова, од сад би требало само неколико речи ставити у новине.

*

≡. Него овда би ваљало, да слагачи штамварски, док слажу таква венчања, имају певати „Исајије ликуј!“

*

♂. А овај што окреће точак кад се такви број званичних новина штампа, имао би у исто доба свирати у гајде.

*

×. Разносач новина морао би сокаком викати : кес' куме!

*

⇒. Из целог излази, да су „Српске новине“ београдске постале конзисторија и митрополитски савет, синод и архијерејски сабор, и поред новина су дакле све ове корпорације излишне.

Шоробоцкало.

„Ој весела браћо, жалосна вам мајка“!*)

Гледајте их добро, у нашему „Орлу“,
како их је цртач потревио красно,
мислиш да им чујеш промукнута грла,
и гајада масних извијање јасно,

*) Са погледом на слику у догодишњем „Орлу“, страна 122.

аус деликта“ у новине, па журним кораком оде у гостионицу. Чим отвори врата, захори се гласан смеј и са свију страна почеше га задиривати: „Честитамо! Честитамо!“... Сад је тек Арса Арсеновић видео, да су му другови сви у *комилоту*, као што је и његов „шмољан“ био, и мало је фалило те им није о главу вурио овај завежљај, што је донео. — Најпосле се смири и пристане уз ту немилу шалу, па му сад испричају, да су, рачунајући на његову велику расејаност са сестричином једног пријатеља скројили план, који је тако добро за руком испао. Та лепа госпођица била је вољна, да игра улогу Арсине бајаги жене, дочим је у другој соби њен рођак са мајком њеном чекао резултат заједничког комплота, напереног на Арсину равнодушност против жена. — —

Разуме се, да је и госпођица Меланија још истог дана упознала се са чика Арсом, коме се извињала због своје слободе, али за чудо, чика Арса није никако могао да се на њу и на њену раскалашност расрди....

— — — После неколико недеља седела је *госпођа* Меланија Арсеновић са мајком и својим добрим *суаругом* у истој оној соби, а „шмољан“ је служио своју господштину „*достојанствено*“ и „*високо*!“

19/9. 1888. „По немачком.“

Др. Назбулбуц.

Гле, како се само тетурају браћа,
цео шор им тесан, а куће им криве;
док су *догле* дошли, продали су марву,
и жито и сено, и шуме и њиве,
па по шору сад се дигла цела хајка:
„Ој, весела браћо! жалосна Вам мајка“!!

Престолница српска црвени од стида;
камилавке црне нанеше јој ругу,
пред Европом целом осећаје наше,
завише нам оци у жалост и тугу.
Са подсмехом гледа туђинштина хола,
шта учини српска несмишљена сила,
а на гробу свести, правде и поштења,
светитељски венац будућност је скрила,
дочим сваки од нас тужи се и вајка:
„Ој, весела браћо! жалосна вам мајка“!

Ова би се тема продужити дала,
ал' српе ми нешто необично куда,
па чим даље хоћу, а оно ми опет,
о срамоти *нашој* о поруги зуца. —
Верујте ми има, „штофа“ и са стране,
где би исто тако *брисати* се дало,
само што се мене и милог ми *рода*,
туђинштине злоћа не тиће ни мало,
с' тога и опет *браћи* вичем из прикрајка:
„Ој, весела браћо! жалосна вам мајка“!

Др. Назбулбуц.

Тражи се:

Тражи се мисао, која не би могла погинути, кад западне у наслеђе недостојном наследнику.

Тражи се јуриста, који би кр. Милану признао, да је законитим путем своју жену одјурисао.

Тражи се филоксера, која би подгризла лозу Вука Бранковића.

Тражи се село весело, коме још није горчило весеље загорчило.

Тражи се ђаче самоуче, које само уче а не прекипи, кад му Герман без узрока одузме оно мало народне помоћи.

Тражи се завод мрака, који не мами на развод брака.

Тражи се луда регемента, да се поклони пустом генералу.

Тражи се осми смртни грех, да га опроба онај, који је дојакосњих седам већ кроз и кроз опробао.

Тражи се дело, (или недео) које би Мрашу могло направити још мрашњијим.

Тражи се претплатник, који би желио да у Новом Саду излази још један белетристичан лист.

Тражи се кадило вјери и образ кротости, да му се даде *consilium abeundi*.

Тражи се луда, који би веровао, да је Марко Драговић за то затворен, што је „написао неколико песама против кнеза Николе.“

Тражи се педагог који би препоручивао да децу од 12 година треба водити Ронахеру на васпитање.

Тражи се црв, који има у себи толико хазафшага, да пева *Szozat* и онда, кад га газе чизмом и мамузом.

Тражи се да ја за данас прекинем, а у другом броју опет да наставим. — Јели тако?

Срећа и несрећа.

Није ласно гледати
свога ближњег беде!
С тога многи не радо
на страдалце гледе.

Ал неким је још теже
— од муке приледе,
Кад морају ближњег свог
да у срећи гледе.

(По немачком.)

Др. Назбулбуц.

Разумјете јазици!

У „Гласу Црногорца“ излази „овлаштен пријевод“ Золине приповетке „Снови“. У бр. 38. почиње четврта глава те приповетке овако:

При дну црква бјеше преклоњена, састрта тежином молитве, са римским часновнама наоколо, гдје се још гледаху лазила, а на голијем прозорима танки ступчићи“.

Ово би било добро да нам когод преведе на наш језик, те да и ми разумемо шта се хоће да каже.

Бачванин.

Патњи крај.

Злопатник један, кукавац,
Зајекнуо у муци:
Посадио се на кревет,
— А бријач му у руци.

„Овако с' даље не може!
Крај нек је патњи тој“.
Тако је јадник зборио
Оштрећи бријач свој.

Бријач је већем наоштрен.
Па сад свршетак чуј:

Ено га, ено — зајста —
Ено га, — сече жуљ

(По немачком.)

Бакеља.

Или — или?

Покојни П. А. в. бачки, као сваки смртан човек, хтео је, али и умео, да се покадшто нашали. Тако се прича, да је неком згодом позвао своје пријатеље и поштоваоце на част. Кад су се гости испунили, рећиће домаћин:

— Е, сад реците ми, господо моја, како желите да вас угостим. Хоћете ли свињски или волујски?

— Нека буде твоја воља, свети владико! одазваше се гости сложено, по чему се одмах могло познати, да су Срби.

— Аја! Нема ту моја воља никаква посла! рече владика. — Бирајте!

Гостима се то некако учинило зазорно, па се почеше згледати. Најпосле доконаше, да ће бити свакако боље и учтивје, ако му кажу волујски, па како им буде. Тако и учинише. Но кад је било око половине ручка, почеше се један по један обзирати; све им некако застају залобаји у грлу. Ручак је био прекрасан, а послужитељи непрестано вуку јела, да им већ ни имена не можеш утвудити, — јест, али вина ни од корова! (јер, као што је познато, волови и подобна животиња, никад не пију за време јела.) Владика је опазио, да су се гости нашли у запари, али је ћутао и смешио се. Но кад братија поштено загореше од оних масних јела, а од вина ни абера нема; досети се нека шаљивчина, па возопи гласом очајничким:

— „Вељи јеси Господи и чудна јесу (д)јела твоја!“ па онда продужи: „Јадите, али и пите, јако то јест тјело и кров моја!“ Прости, свети владико, али ја мислим, да би сад већ могли почети мало — свињски. (Јер, као што и сами знате, — т. ј. ако се у „скотоводству“ разумете — свинче и човек, да не би дангубили, у једно исто време и једу и пију.)

Наравно, да не треба да вам причам, како се свршило; бар не вама, који сте имали прилике, да искусите сва добра и рђава својства српског гостољубља.

Прибележио С. Л. Л—ић.

У споменицу П. Т.

Не замерам змији
— Не тако ми бога,
Змија мора пузит',
Јербо нема нога!

Човека се гадим
— Опрости ми, боже! —
Који у срам пузи, —
А побећи може.

„А—о“.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Мала Тина први пут видеља „бицикlistу“, како јури улицом, па се уплашила и почела викати:

— Мама! Јао, мама! Полудио „шлајфер“, па узјашио на точак!

Смиљкина мајка добила неке гошће са стране, па како јој се у кући није нашло никаквој теста или других колача, на брзу руку купи за једну форинту од посластичара. Кад су гошће почеле јести, по обичају стадоше хвалити домаћицу, како су јој колачи изврсно испали за руком, да их је чисто грехота јести.

— Једите само — умеша се брзоплета Смиљка — има још тамо њутра. Купила је мама за форинту.

Учитељ: Је ли, Стевице синко, кад ти имаш две јабуке, па поједеш једну — колико ти онда остаје?
Стевица: Једна.

Учитељ: Добро си погодио, Стевице! Али кад ти Иван да још две, колико ћеш онда имати?

Стевица: Молим, господине, та дола мени никад ништа не да.

У кући нашег пријатеља Паје сваке године принова. Његова кћи, Зора, већ је била оуглала, да редовно сваке године чује исте речи: „Донела рода бебу кроз прозор.“ Али кад јој летос опет поновеше то исто, ова забринута ману главом и рече:

— Трербало би тој роди осећи кљун, па да видиш, хоће ли онда моћи донети бебу.

Отац: Кад ти, Пајо имаш три земичке, па поједеш две — колико ти онда још остаје.

Паја (кроз плач): Јес, лако је теби говорити, али мени мама никад не да више од једне да поједем.

Мала Цоца: За што ти, мати, носиш сваки дан кратку косу (ошишану)?

Мати: Тако ми се допада.

Цоца: Али мени се не допада, јер овако се не зна, које је од нас двеју мати, које ли је кћи. Него или ти пусти косу или да пустим ја.

Брат Вајин Дејан први пут видео пун месец (јер у то време обично га повале у постељу), па му се та појава особито допала. Онако зачуђен запита мајку:

— Је ли, мама, шта је оно жлатно?

— То је месец, сине, — рече му мати.

— А је ли то твоје?

— То је свачије, које добар и послушан.

— Дај, болан, и мени малко, па цу и ја бити добал.

— Е, чедо моје, то се не може дохватити; то је високо, чак код Боге.

— А ти узми шаму (шамлицу), па се попни цак код Боде!

Таса: Замисли ти, Спасо, једну тицу, па да ти погодим нешто; али немој да ми кажеш.

Спаса: Замислио сам већ.

Таса: Је ли врабац?

Спаса: Није.

Таса: Онда је ласта.

Спаса: Није.

Таса: Е, а шта би могло друго бити?

Спаса: Теле.

Ђурица Брашнарев чуо је више пута, кад се пита за какав лек: „шта је то?“ да се обично каже: „пре лек био, него што ти пит'о.“ Неком приликом остане он сам у соби, па како су на орману стајала стаклад са ушећереним воћем, дочепа једно и почне јести. На то уђе у собу његов отац и подвикне:

„Шта је то, Ђурице?“

„Пре лек био, него што ти пит'о!“ одговори синак и мирно настави свој посао.

Отац: Јеси л' чула, жено, ја више не ћу трпети те комедије. Кажем ти у брк, да је то већ безобразлук!

Син: Не љути се, тата, — јер мама нема блкова.

Послала мати Бранка, да купи две кифле за ужину, а он донео само једну.

— Шта је то, неваљалче? рече му мати. Где ти је друга кифла? Да те нису преварили?

— Нису, богме; ту је и она друга.

— А где је — ту?

— У трбуву! одговори Бранко сасвим задовољно.

Чика Сима.

Како одлане Којиној души.

Која Накарада

Врло много страда

У своје животу,

На своју срамоту.

Жена му је оштра,

Жена му је љута,

Њојзи увек мора

Да с' уклони с пута;

Она му чангриза

Она заповеда, —

А благоме мужу

То је права беда.

Њена реч је прва,

Ал и последња је;

Своју вољу шири,

Другу не познаје.

Каже л': „млеко ј' црно“,

Мора бити црно,

А Која се смањи

К'о маково зрно.

Сачувај га, боже,

Кад би што год рек'о —

Да му викне: „кличи!“
 Он би јадник клек'о.
 Макар да је јачи
 Од ње десет пута
 Зазирати мора
 И од њених скута.
 Мора?! — Што да мора?!
 Том се и сам чуди —
 (Ал то већ разуму
 Ожењени људи.)

Ето то су јади
 Накараде Кôје
 Које мора трпет'
 Од слачајше своје.
 Трпи, трпи, трпи
 Тај удес проклети — —

Ви би хтели знати
 Да л' се кад освети

Е, па молим, паз'те,
 Читајте па знајте!
 То овако бива:
 (Ал га не издајте)
 Којиница слатка,
 Врло тврдо спава,
 И кад почне хркат'
 Миљива је права.
 Тад се Која смело
 Шета по собама
 Ал изује чизме,
 Па у папучама.
 Шета, шета, шмрка
 (Ал не сме да кине), —
 Нека страшна мис'о
 Кроз мозак му сине, —
 Он папучу скине.
 — И папучу своју
 (Малко и са стравом.)
 Подржи, подржи
 Над женином главом.
 Весели се томе
 И ужива у том;
 Па овако збори:
 (Наравно шапучом)
 „Ти ли си, што мислиш
 Да владаш над Кôјом!?
 Ето ти си сада
 Под папучом мојом...
 Тако се помама
 Пред јунаштвом скруши!!!..
 И кад то изусти
 Одлане му души.
 (Ако још ко пати
 Од Којивих јада,
 Ето му леп пример,
 Како да се влада.)

Н. Л. М. Н. О.

Капа с рукави.

Путовала једном два Шијака. У путовању своје превозше се преко једне реке, па гле! нађоше на обали њеној неке старе издрпане чакшире.

И један од њих не мога да се уздржи, а да у радости гласно не узвикне:

„Е, јес' видио, баш су сретни они што путују! Свашта ти нађу у путу. Па ето видиш и нас срећа послужила! — Но, шта мислиш ти, шта је ово, што смо сад нашли? Ја се већ омишљах шта је, ал' хоћу да видим, да ли и ти то знаш.“

— „Хе — хе! Видиш ти њега, како би он мене да проба. Као да бајаги ја не знам да је ово капа с рукави“ — рече други Шијак смејући се, што првоме није испала за руком његова проба.

„Бадава, морам казати да си паметан, јер си добро погодио,“ рече онај, што је мало пре питао. „Па знаш шта ћемо радити с њоме! Обоје смо је нашли те ј: једна половина њена моја, а друга твоја, али је ми не ћемо делити на поле, него ћу ја метити један рукав на главу а ти други, па нас бар неће сунце жећи.“

Пристаде други Шијак на ово, и они тако учинише. Натакарише сваки по један „рукав“ на главу, а тур пустише да се климата између њих.

И крену се онда да даље путују.

Мало даље сретне их у путу један човек, па ће им рећи:

„А што се вас два Шијака уделаचितе с тим чакширама на глави?“

— „Та, Бог с тобом,“ рекоше му Шијаки, „откуд да су ово чакшире, кад је то капа с рукави? Зар још ни то не видиш?“

Човек им је говорио да су то баш заиста чакшире, али они ни да се осоле, већ капа је.

А он кад виде, да са тим закретама не изађе ласно на крај, рече им:

„Но, ви сте баш прави Шијаки!“ и оде за тим својим путем.

А Шијаки, сваки с по једним „рукавом“ на глави, такође наставише свој пут, смејући се глупости тога човека.

Љ. Л.

Верни преводи са српског на немачки.

Тера мак на конач. = Er treibt den Mohn auf den Zwirn.

Боље с миром него с чиром. = Es ist besser mit dem Frieden, als mit dem Geschwür.

То је његово масло. = Das ist sein Butter.

Говори ко преко бундева. = Er spricht so wie über Kürbise.

То нема ни краја ни конца. = Das hat weder Ende noch Zwirn.

На њему се сломила кола. = An ihm ist der Wagen gebrochen.

Нема га ни од корова. = Es gibt ihn nichteinmal von Unkraut.

Неће гром у коприве. = Der Blitz will nicht in die Brennessel.

То му је кост у г ло. = Das ist ihm das Bein im Gurgel.

Враголан.

Фрајла Тина.

Ал' је лепа фрајла Тина,
па како је фина,
Еј, што немам за женидбу,
дораслога сина!
Али с'ам сам младожења,
то је пакост права,
и самом ми кад-кад срце
живље поиграва.

Питаће те, што се онда
толико премисљам?
Што за сина, кога немам,
таку срећу смисљам?
А не гледим што за себе,
ако бити може?!
Ја, и жена?! Само од тог
саклови ме боже!

Др. Назбулбуц.

Малер.

— Изванредно! Данас сам на два места био и новаца у зајам искао. На једном месту рекоше ми да не могу дати јер ме добро не познају; на другом пак не могу јер ме врло добро познају. Но па нека се ту сад зна човек управљати шта да ради?

Гордост.

— Молим вас господине! — ослови неко једног надувеног господина на улици — ево овде је једна крајцара на земљи, нисте ли је ви можда изгубили?

— За кога држите ви мене кад ме тако што смете читати? Ја кад што изгубим — изгубим најмање сексер!

Лепсан.

Шегрт: Ју-у-у! господар мајсторе! Ала сам ноћас лепо сањао. Ја и ви, господар мајсторе, били смо до главе у неким бурадима. У мом бурету је била смола а у вашем мед.

Мајстор: Но срећа твоја што си тако сањао јер да сам ја био у смоли заврнуо бих ти шију.

Шегрт: Е, ал' кад смо се извукли из буради а ми смо се лизали...

Мајстор: Сваки себе, је л'?

Шегрт: Не, — један другог!

Прија Фема. Чујем да си била јуче у позоришту. Но па како ти се допада нов комад.

Сека Милка. Врло добро. Ванредно ми се допао. Представљали су једног трговца, који је имао седам кћери. Па сви су се седам удале.

Припослано. *)

Учтива молба Чики Кузману!

Зима је на прагу а ми без обуће и нужна одела. Пропле године упропасти нас лед, а ове нас вода поплави. Милостиве душе знаше за јаде наше, и приредите забаву у корист нашу. И ви Чика-Кузмани угледасте се на дичне Србобранце и приредисте две позоришне претставе у корист виловачки сплављеника. Хвала вам на том топлим сећању.

Истина, нас теше и трпљивости уче наши родитељи и г. учитељ, али како зима не чека а у школу нам треба, не чека нам се више; зато Чика-Кузмани учтиво молимо: пошљите нам намењене милодаре, ваљда не ћете све Деда-Андрији дати? — Поручују нам другови из Шапца, да је пало за две претставе преко 100 фор., и кад се одбије нешто трошка око приређивања, требало би да добијемо 70—80 фор. Тако нам се поручује, а ви немојте нашу милосту колика била дуже задржавати, нити себе у сумњу доводите.**)

Још унапред радујући се поклону, и љубећи руке како вама тако исто и осталим члановима суделачима, слободни смо потписати се

У Вилову на појугарије св. Томе 1888.

благодарна сирота деца
Виловачки поплављеника.

*) За оваке ствари уредништво не одговара.

Ур.

**) Шта ће бити Чика-Кузмани са обећањем за српско народно позориште? Ја сам баш слагао онај допис, којим сте обећали сваке претставе по 20 фор. шиљати. Беше већ 12 претстава по 20 фор. чини 240 фор. Лепа светица, али где је рачун и новци? Позор Чика-Кузмани! да не будете лагач, међутим ја остајем и надаље ваш услужни
Слагач.

САД ЈЕ БАШ ИЗИШАО И МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изз Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилищахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске наредне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде податак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
" " II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1888. до
од 3. октобра даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ и ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: средом, петком и недељом у 1^{1/4} сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД-ОРШАВУ: средом, петком и недељом у 1^{1/4} сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: понедељником, средом и суботом у 12^{1/2} сахата по подне.
У НОВОМ САДУ 2. октобра 1888.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ћорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона примамо у промену за нова, са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се израдити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ЋОРЂА пл. БОТЕ СИНОВИ

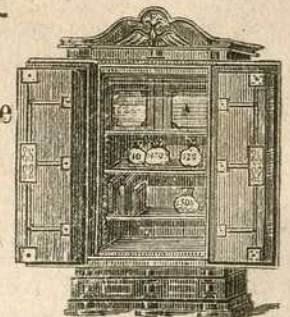
звоноливци у Вршцу.

5—10

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наружбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

17—18